

Vzpomínejte na Pána

¹ Děkuji, bratře Neville. Jsem tak rád, že mohu být přítomen, bratře Neville, a mít tu výsadu znovu se posadit v nebeských místech v Kristu Ježíši. A počet mi vůbec nevadí; to mě ale vždy podněcuje. Víte, cítím se doma lépe, když jsem s malým zástupem, neboť si myslím, že zrovna taková je církev. Ano, mohu to doložit odstavcem Písma, které říká: „Neboj se, maličké stádo, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.“ A chtěl bych... chtěl bych být započten do toho maličkého stáda v onen den, do toho, kterému On řekl: „Neboj se.“ A máme velikou radost z toho, že jsme se mohli dnes večer shromáždit.

² Nepřišel jsem s úmyslem, abych kázal. Zrovna před malou chvílí někdo přišel ke dveřím, zatímco jsem ještě studoval a připravoval náčrt k jistému textu, na který bych už rád brzy kázal v nadcházejících shromážděních, v Phoenixu, a Tucsonu, a v tamtom okolí. A právě jsem se krmil v Duchu, víte, těmi dobrými věcmi od Boha, o té nejvyšší podstatě, o tématu „Podstata“. A tu přišla moje manželka a sdělila mi, že někdo přišel, a chce se mnou mluvit, a jelikož jsem s tím ještě nebyl hotov, řekla: „Budeš dnes večer v modlitebně?“

³ Řekl jsem: „Mám za to, že ano.“ A chtěl jsem zůstat v duchu toho, čím jsem se zabýval. A ona se vrátila a řekla, že to byl nemocný muž, který přišel, abych se za něj pomodlil. A řekl jsem: „Tudíž každopádně půjdu do modlitebny, rozumíte a budu se modlit za nemocné.“ Vždy to je... tyto věci jsou potřebné... měli bychom se k nim dostat tak rychle, jak je to jen možné, pokud se jedná o nemocné a lidi v nouzi. Každý, kdo byl nemocný, ví a docení, co to znamená být uzdraven velikou uzdravovací mocí Boží. A jak nádherná věc to je a jakou to je výsadou.

⁴ Nu, příští neděli, bude-li vůle Páně, pokud bratr Neville a ti ostatní nemají připraveno něco mimořádného, uvažoval jsem o tom, že příští neděli ráno přinesu lidem své vánoční poselství, to, abych mohl propustit... někteří z nich přijeli ze vzdálených míst, víte, jako z Georgie a různých míst, a to jim umožní se vrátit včas na jejich vánoční nákupy, a tak dále.

⁵ A právě vyšel Billy a řekl mi, řekl, že moje sestra Dolores má v neděli večer, krátce před bohoslužbou, že má připravené nějaké malé

dárečky pro děti a že mají rovněž připravený nějaký program, který chtějí předvést, víte, nějakou krátkou vánoční hru, kterou by rádi předvedli před zahájením bohoslužby. A řekl jsem: „Dobrá, bude to tedy v neděli večer, že?“

Řekl: „Ano.“

Řekl jsem: „Tedy to vůbec nebude na závadu.“

⁶ Nuže, podívejte, příští úterý je Štědrý večer, jestliže tedy... nebo příští úterý, za týden jsou Vánoce. A to by pro lidi znamenalo veliký nápor, vidíte, pak by se museli vracet na Štědrý večer domů, a v pondělí, a tak jsem uvažoval... ano, to jsou dva týdny, sestro, jistě, dva týdny, je to tak. A tak jsem uvažoval o tom, že bych dnes večer přišel a oznámil lidem, že bude-li vůle Páně a bratr Neville nebude mít něco mimořádného, zpravidla rád přináším vánoční poselství pro církev, jak rovněž i velikonoční poselství nebo cokoliv Pán položí do mého srdce, abych to předal. A příští neděli, bude-li vůle Páně, příští neděli ráno přinesu...

⁷ A udělám to ráno, místo večer, a to kvůli tomu, aby lidé, kteří přijedou z daleka, měli volné odpoledne na cestování a mohli dorazit domů, rozumíte. Co se mne týče, raději bych to udělal večer, protože si myslím, že večer je to lepší. Já mám rád večerní shromáždění, když zapadá slunce, tak nějak. Byl to Bůh v zahradě Eden, jež přicházel k Adamovi za soumraku, když se ochladil vzduch... a rozmlouval s Adamem. Vidíte, a já mám rád večerní bohoslužby. Ale nakolik nám to tady dovolí okolnosti, bude jistě lepší, když to budu mít ráno, aby lidé mohli odcestovat.

⁸ A jsem moc rád, že modlitebna se zvětšila o další místa, tam za námi, a že máme více místa, po tom celém zmatku a hádkách, konečně jsme toho docílili. Pamatujete, co říkal starý bratr Bosworth, se svým smyslem pro humor, on řekl: „Dítěti, které pláče nejvíc, se dostane nejvíce pozornosti.“ To se v podstatě týče každé situace, rozumíte, a tak si myslím, že se nám někdy vyplatí, trochu křičet, nemyslíte?

A tak se chci zde zmínit o bratru Anthony a jeho společnicích, o té krásné hudbě. Když jsem vcházel, tak jsem to zaslechl. A víte, ty nástroje, to jsou trubky. Přál bych si, aby jedno z mých dětí, aspoň jedno, se naučilo na trubku nebo nějaký jiný dechový nástroj.

⁹ Becky začala hrát na piano, ale ona je ještě mladá, víte, to je... ona toho chce nechat. A začala... učitelka řekla, že musí začít hrát populární hudbu. Ne... nemíním tím... víte, co tím míním, přede hry,

a tak dále, klasická hudba, za tím účelem, abychom do toho mohli dostat duchovní hudbu. Když postoupí do vyššího ročníku, začne uvažovat: „Dobrá, už toho asi nechám.“ A děti, to je vždy problém. Ale to musí být každopádně od počátku Boží povolání. Myslím si, že její sestra Sára, která sedí tam vzadu, ji určitě překoná, a to ještě neměla ani jednu vyučovací hodinu. A tak povolání Boží je lepší, když je někdo takto obdarován.

¹⁰ Ale já mám rád trubku. Vzpomínám si na posvěcení této modlitebny zde na rohu, trubky zde venku polovinu dne vyhrávaly: „U kříže, kde můj Spasitel mřel, tam jsem za odpuštění svých hříchů lkal, tam krev za mé srdce byla použita,“ když jsem vkládal svůj text do uhelného (základního) kamene.

¹¹ A vzpomínám si, jak jsem jednou večer v metodistickém kostele Trojice, když starý doktor Morrison... mnozí z vás starších, kteří jste žili za mých časů, si vzpomínáte na doktora Morrisona, toho starého, svatého muže. Asbury přišel o jednoho z nevdacnějších mužů, od dob Asburyho, když odešel doktor Morrison, který byl poslán pro svůj věk, zbožný, starý muž. Vždy jsem rád poslouchal jeho kázání. A šel jsem si poslechnout jeho kázání do metodistického kostela Trojice. A toho večera, když jsme tam s manželkou vycházeli nahoru, vyšli tam dva chlapi na malý balkón a drželi takto pozdvižené trubky, a jiné nástroje, a hráli: „Na kříži, tam, kde můj Spasitel mřel!“ A tam na vrcholku byl veliký otáčecí kříž. Stál jsem v uličce a poslouchal, a pozvedl jsem ruce, a rovnou jsem začal zpívat, abych oslavoval Boha, přímo venku. Nemohl jsem jinak.

¹² Znovuzrozené křesťany provází troška emocí, když To v nich pulzuje, něco se musí stát, je to prostě tak. Ó, není nic nádhernějšího, než staromódní, křesťanské prožití! Nedal bych za něj nic, za své prožití, nevyměnil bych je za žádné poklady světa, ani za celý svět, ani za celou sluneční soustavu, ani za všechno ostatní, za to, co mne Ježíš naučil o Sobě.

¹³ Nachází se zde jistý muž, který sedí mezi námi, pokaždé, když se ohlédnou dozadu, mé srdce poskočí. Spatřil jsem jej jednou večer přijímat večeri Páně, přišel o berlích. Už ti někdo řekl, že vypadáš jak Oral Roberts? Říkám vám, pokaždé... kolik z vás... asi všichni jste už viděli Orala Robertse. Vždyť on přece vypadá jako Oral Roberts! Jen náhodou jsem se podíval dozadu. A připadá mi, že je větší než Oral Roberts. Ale když se podívám na jeho účes, a jeho čelo, a jeho rysy, je to člověk, který vždy působí důstojným dojmem, sedí jak Oral.

A pokaždé si pomyslím: „Bratr Oral?“ Vypadá úplně jako on.

14 Bratr Oral, tuším, že tam nyní začal stavět jistou biblickou školu nebo něco takového. Jednou jsem o tom něco zaslechl. Co? Universitu, ano. Bratr Carl Williams má v těch věcech v jistém smyslu důležité slovo, nevím jak daleko to nyní je.

15 Nu, pamatujte tedy, v neděli, bude-li vůle Páně zahájíme, mám velikonoční... nebo vánoční poselství. A jsem rovněž vděčný za to, že se zahájila práce na modlitebně. A doufám, že to nebude něco navíc po stránce kvantitativní, ale že nám bude přidáno rovněž milosti, které Bůh udílí naší církvi, našemu hnutí nebo, nikoliv hnutí, nýbrž shromáždění, ve kterém se společně shromáždíme. Máme to rádi.

16 A rád bych ještě řekl toto. Nechci zabírat příliš času. Ale mám spoustu věcí, které bych měl říci, ale to by zabralo příliš mnoho času. Každopádně chci říci toto, je to něco, co nelze vyjádřit. Jsou jisté věci, (vy tomu rozumíte), o kterých víte, a je to ve jménu Páně, a přece je nelze vyslovit. Musíte si je ponechat sami pro sebe, rozumíte. Ale určité události již jdou po nějakou dobu kupředu a teď se mají uskutečnit, a byl jsem tím ohromen, když jsem pozoroval, jak Duch svatý působí mezi lidmi, co se týče této věci, jak oni nechtějí, nestarají se o žádnou z těch pozemských záležitostí, rozumíte, ale pozorují Ducha svatého, který k tomu vede. Oznamím to, bude-li vůle Páně v příhodném čase. Nuže, pamatujte, to dokazuje, že Bůh je mezi námi.

17 Jak řekl před chvílí, tuším, že to byl jistý bratr, řekl to bratr Neville: „Bůh nám nepočítá nepořádek nebo co je nesprávné v Jeho očích.“ Jak onen vidoucí, který se šel podívat na Izrael, a svým přirozeným zrakem mohl sice spatřit jak neuspořádané to bylo, jak se dopouštěli špatností, za které je měla stihnout kletba. Ale v čem tento biskup selhal, bylo to, že nespatriřl udeřenou skálu a měděného hada, vidíte, a těmi prostředky byli vykoupeni. A tak, hleďte, když Balám pohleděl na Izrael, spatřil důvody, pro které je mohla stihnout kletba, vidíte. Ale když na ně pohleděl Bůh, spatřil prostředek vykoupení. On řekl: „Jsi jako jednorožec.“ Amen. „Kdo ti může postavit něco do cesty? Jak zbožní, jak spravedliví jsou stánkové tvoji!“ Tak je spatřil Bůh, vidíte. Ne jak je spatřil člověk, nějakí velicí hodnostáři; ale jak je spatřil On.

18 A, ó Bože, nechť to bude můj díl! Nechť to bude můj díl, neboť ve mně není nic, čím bych se mohl pochválit. „Ve svých rukou nemám nic, co bych mohl přinést, lnu pouze ke tvému kříži.“ Vidíte? To je všechno, co máme.

¹⁹ Dobrá, to je modlitební večer, ne modlitební, ale spíš evangelizační skupina. Rádi předkládáme Slovo. A chtěl bych k vám dnes večer několik minut promlouvat. Ti z vás, kteří by si rádi nalistovali v Písmu... Dobrá, je to divné, vidíte, že se mi to zrovna otevřelo, ten text, který jsem chtěl přečíst. Ano, přátelé. Není to zvláštní? To bylo 1. Korintským, 11. kapitola a mám zde tady k tomu někde několik poznámek, o kterých jsem přemýšlel, jen jestli se mi to podaří najít, v 1. Korintským, 11. kapitole. Zde to je, právě zde. Ano, přátelé.

²⁰ Tak tedy, předtím, než přistoupíme ke Slovu, přistupme k Autoru, vidíte, který je sám Slovem, abychom mohli požádat o milost a požehnání, zatímco budeme studovat Jej, který je Slovem.

Modleme se:

²¹ Ó, Pane Bože, plný milosti a milosrdenství, který jsi byl ochoten přes tyto věky, poté, co člověk zhřešil a položil tu velikou propast mezi sebe a Tebe, kterou sám již nemohl překročit zpět. Byl absolutně, totálně ztracen, bez možnosti návratu. Ale Bůh plný všelike milosti byl ochoten na jeho místě přijmout náhradu a přivést jej zpět. A to vzrušuje srdce všech těch, kteří Tě kdy poznali, Pane, jak ve své veliké lásce, a milosti jsi přijal zástupnou Oběť! A právě teď, kdy jsme to vyjádřili, Pane, na toto zastoupení se dnes večer spoléháme, na Toho spravedlivého, který zemřel místo nás hříšných, aby vzal na sebe naši nespravedlnost. To je Ten, ve kterém je naše doufání.

²² Nyní s vážností přistupujeme ke tvému Slovu, se skloněnými srdci i hlavami, s uctivostí a respektem, a zároveň s vděčností. A prosíme dnes večer, abys nám poslal skrze Ducha svatého svou milost a dal nám chléb života, který je nám potřeba k obživě. Ty víš přesně, co my potřebujeme a víme, co jsi zaslíbil, že když požádáme, tak dostaneme.

²³ Chtěli bychom vzpomenout dnes večer, Pane, všechny ty, o kterých víme, že jsou nemocní a v nouzi. Ať se jim ve veliké hojnosti dostane milosti Boží. A, Otče, prosíme za ty, kteří odpadli, ať se jim během tohoto nadcházejícího svátku dostane v jejich srdcích připomenutí o tom, čím byli a z čeho odpadli, že se totiž nacházejí mimo dosah Tvého obcenství. Bože, prosíme, aby se vrátili, vyslyš, Pane, vrať je do sboru, do shromáždění prvorozených. Vrať je zpět tam, kde je milost a slitování, láska, a upřímnost, a uzdravení pro naše duše, naše úmysly, a naše těla. Dej to, Pane. Požehnej dnes večer své Slovo. Všechny nás posilní a dej nám z Tvého požehnání, zatímco

prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

²⁴ Nuže, jen velice krátce bych rád obrátil vaši pozornost k 1. Korintským 11. kapitole 22., 23. a 24. verši.

Neboť já jsem přijal od Pána to, co jsem vám také předal, že Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb,

a když vzdal díky, rozlomil jej a řekl: „Vezměte, jezte, toto je mé tělo, které se láme za vás. To číňte na mou památku!“

Stejně tak i kalich, když povečeřel, se slovy: „Tento kalich je ta nová smlouva v mé krvi. To číňte, kdykoliv byste jej pili, na moji památku!“

²⁵ Kdybych měl tomuto krátkému textu, o kterém chci něco říct, dát nějaký název, pak to bude „Vzpomínání na Pána“. Zní to jako večer, kdy... nebo jako poselství, které mělo být zvěstováno minulou nedělí během služby Večeře Páně. Ale nyní bych chtěl k tomuto tématu krátce přistoupit z trochu jiného hlediska, zatímco soustředíme své myšlenky a budeme oslavovat Pána.

²⁶ Mohli bychom samozřejmě začít se stolem Páně, protože to je vhodné místo, kde si to všichni připomínáme. Vzpomínáme na Pána, když seděl za stolem a tento text se vlastně k tomu vztahuje. Ale to je... Pavel řekl, že máme vzít kalich a pít krev, a jíst nekvašený chléb na památku, vzpomínat na to, co On pro nás udělal. A když to děláme, nechceme to dělat jen tak všedně, jako věc každodenní potřeby; chceme opravdu přijít a vzpomínat na Pána, rozumíte. Vzpomínat, že to byla Jeho milost a slitování, a pouze toto nám dává jedinou naději, kterou máme. Nezáleží na tom, co jste kdy vykonali, není nikde nic, co by se nějakým způsobem mohlo rovnat tomu, co Kristus pro vás udělal.

²⁷ Tento týden jsem měl takovou smutnou zkušenost, a přece nádhernou, mohu to tak říci, pochoval jsem bratra, který zde kdysi sedával s námi. A mnozí o tom ví. Byl to náš vzácný bratr Rogers, Busty Rogers, všichni jsme mu říkali Everett. A bratr Banks Wood, který je zde a bratr Sothmann, společně jsme jeli na pohřeb.

A já jsem jel v tom sněhu na místo, kde jsem jej pohřbil prvně, asi před pětadvaceti léty. Tehdy když jsem jej pohřbil, když jsem ho pokřtil, stalo se to v kalné vodě, ve jménu Pána Ježíše Krista. Když jsme projeli přes ten známý most v Totten Fordu, oslovil jsem své

bratry a řekl jim: „Jednou měl zde jistý denominační kazatel veliký stan, a on řekl: ‚Ten malý buřič z toho baptistického kostela, který křtí lidi ve jménu Ježíše Krista,‘ řekl, ‚jestliže někdo byl takto pokřtěn, pak ho pod mým stanem ani nebudu rád vidět.“

²⁸ A v té době tam náhodou seděli někteří, co byli pokřtěni ve jménu Pána Ježíše, a byl to bratr Georg Wright se svou rodinou. Oni jednoduše... mohli udělat pouze to, že se tam už nevrátili.

²⁹ Ale tehdy v tom brodu, ó, jakmile opustil své shromáždění, přišel se podívat, a jeho shromáždění tam rovněž stálo. A když jsem tam přišel, v horách pršelo a voda splavovala zeminu z polí do řeky, svými malými přítoky vtékajícími do Modré řeky, a to způsobilo, že byla velice kalná. Vlezl jsem do vody asi po pas, a jeden z důvěrníků nebo někdo z Diakonů mi podal Bibli, a četl jsem místo, kde Petr říká o Letnicích: „Čiňte pokání a ať se každý z vás pokřtí ve jménu Ježíše Krista na znamení odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.“

³⁰ To bylo v ten den, kdy tam ležela Georgie Carterová a pokoušela se zvednout ruce, vážila jen něco málo přes třicet kilogramů, a po dobu devíti let, a osmi měsíců ležela na lůžku, a nepohnula se. A lidé z církve, ke které patřila, řekli, že jestliže si někdo dovolí přijít na mé shromáždění, bude vyloučen ze společenství v jejich církvi. A ona byla tehdy večer úplně uzdravena. A pak chtěla být pokřtěna, jako to malé děvčátko od Naleových, jež tam bylo přítomno; měl jsem totiž vidění, vždyť to dobře znáte, její ruce a nohy se narovnaly; a v tom vidění jsem šel, a v moci Ducha vložil na ni ruce, a ona vyběhla ven, a byla uzdravena. A ona patřila k té stejné... nu, to byla Metodistická církev. Ten metodistický kazatel, bratr Smith, byl jedním z těch, kteří stáli na břehu, se svým shromážděním.

³¹ A já jsem začal křtít biblickým, křesťanským křtem. A když jsem pokřtil pět nebo šest osob, tak se na tom kopci řady a zástupy daly do pohybu. Celý ten metodistický zástup se řítíl ve svých vycházkových šatech do vody, aby byli pokřtěni ve jménu Pána Ježíše. A jeden za druhým, ženy ve svých nádherných, hedvábných a podzimních šatech, se brodily tím blátem, omýváje své tváře slzami a zbavující se takto rtěnky, přicházely a vyznávaly se — aby byly pokřtěny.

³² A spolu s tímto zástupem kráčel jistý statný muž mohutné postavy se širokými rameny a pěkným účesem, širokým obličejem, v modrém, keprovém obleku. On řekl: „Já jsem se rovněž rozhodl.“ To byl Busty Rogers, nikdo mu nemusel nic vysvětlovat. Tam jsem jej pohřbil ve jménu Pána Ježíše Krista na základě jeho vyznání.

³³ A minulý týden jsem jej vložil pod drn, tam v Milltownu. A promluvil jsem v kázání o „Dokonalosti zmrtvýchvstání“. Jako misionář jsem měl příležitost uvidět mnohé bohy a filosofy; ale na tom všem nic není, kromě křesťanství, jinak všechno ostatní je jenom filosofie, způsob, jak tomu nebo onomu někdo věří. Ale veliký Stvořitel dokonal stvoření! Jestliže existuje stvoření, musel zde být Stvořitel. A jestliže zde máme co do činění se stvořením, musel zde být Stvořitel. A práce každého člověka, odzrcadluje toho člověka. Ať je to dobrý truhlář, který odvede kus dobré práce, něco postaví. A jestliže to je dobrý mechanik, odvede také dobrou práci. Tvoje práce prostě odzrcadluje to, kdo jsi. A Boží stvoření odzrcadluje Boha. A Bůh všechno učinil s jistým záměrem. A všechno, co slouží Božímu cíli, když zemře, bude vzkříšeno. Jmenujte mi jednu věc. A já jsem uvedl spoustu příkladů, jako třeba květiny a stromy.

³⁴ A slunce, když ráno vychází, jako čerstvě narozené nemluvně, se slabými paprsky. A v deset už dorůstá. A ve dvanáct svítí ve své síle plného ženství nebo mužného věku. A ve dvě odpoledne se stává asi jako já. A asi v pět odpoledne se stává dědečkem ukládajícím se ke spánku. A nakonec se jeho paprsky na zemi ochladí a umírá. Je to jeho konec? Sloužilo Božímu cíli. Probouzelo život v rostlinách při své pouti nad zemí. Probouzelo všechny rostliny, které v minulém roce jakoby zemřely. Je to jeho konec, jestliže sloužilo Božímu cíli? Ono znovu ráno vstane s novým životem! Stejně tak to je s každým stromem a vším ostatním, se vším, měsícem, hvězdami, slunečním systémem, všechno má příslib do budoucna.

³⁵ A jestliže člověk sloužil Božímu záměru, pak je tu zcela určitě vzkříšení. Musí se to jen podrobit očekávání na Boží čas, tak jako i on nyní.

Pěkné listí, které právě opadalo ze stromů, bylo červené, zelené, modré, hnědé, hrálo všemi barvami na rozlehlé hrudi země, pod kterou ležela mrtvá, Boží příroda. Bůh jen zasadil svou květinu. Ale On ví, že když si zasadí květinu, že pak na jaře nastane vzkříšení! Svět musí projít po své oběžné dráze, dokud se opět nedostane na svou správnou pozici se sluncem a ono probudí pohřbena semena květin.

³⁶ Nikdy nemluvte: „To je konec,“ stejně jako listí, které zhnědne na stromech neříká, že to je konec. Je potřeba pouze jedno: aby čas Božího cyklu opět obeplul dokola, až do času příchodu Syna Božího. A každý živý tvor, jež kdy zemřel v Kristu, znovu povstane v Jeho přítomnosti, vzpomínejte na Něj. Ó, když přijdu na konec své cesty,

chci zemřít v Jeho přítomnosti, vzpomínaje na Něho, který je vzkříšením a životem. On jediný.

³⁷ A pak, až přistoupíme ke stolu Páně. Stůl Páně, jak jsem už zde dříve vysvětlil, to není... Věříme tomu, čemu říkáme „obecenství u stolu“, že to je přijímání chleba. Dáváme špatnou... správnou věc na nesprávné místo. Nezáleží na tom chlebu, nezáleží na tom vínu, to je pouze nekvašený chléb a víno. Ale význam toho, co znamená obecenství, je „promluvit k někomu“, a při této rozmluvě s ním vzpomínat na Něj. Myslím si, že to je ta nejpožehnanější část bohoslužby, vidíte. Každá hodina našeho života by měla být takovým obecenstvím.

³⁸ Společenství s Pánem je jako oáza na poušti. Je jako pramen v rybníce, a když k němu přijde poutník, zastaví se a napije se vody, která uhasí jeho žízeň. To je vzpomínání na Pána. Přijít podle biblického řádu k Jeho stolu, kde přichází poutník zde na zemi, jenž putuje spolu s námi, a tak se můžeme spolu připojit k Jeho stolu, a pít z jeho požehnání, a milosti, a jeho Slova, v obecenství kolem jeho Slova, dokud nebudou uhašeny naše žíznivé duše. A pak, až budeme opouštět to místo uctívání, pookřejeme a budeme spokojeni; budeme moci znovu čelit těžkostem pouště, životním problémům na poušti. Ano, oáza na poušti, kde se občerstvíme a dopřejeme si toho, když jsme žízniví.

³⁹ To se vztahuje na každého ctitele. To uspok... týče se to každého pravého ctitele, který touží po tom, aby mohl být spolu s jinými. V tomto obecenství něco vězí, něco Božského, co je ustanoveno Bohem a to je svaté, posvátné. A spravedliví po tom žízní.

⁴⁰ Jak řekl David, že jeho duše dychtí po Bohu, jako jelen po tekutých vodách. Ten malý jelen, když byl raněn, a psi mu vytrhli z boku kusy masa, vytrhli to z něj. A on se zastaví, a začne lapat po dechu, a pozoruje, kde... Pomocí smyslů, které mu dal Bůh větrí, on může zvěřit vodu na vzdálenost několika mil. A drží pozvednutou hlavu nahoru, zatímco krvácením z něj odchází život. A on ví, že jestliže se mu podaří dostat se k tomu prameni, že si zachrání život. Nikdo už jej pak nedohoní. Jestliže se mu podaří dostat se k vodě, oklame každého psa, kterého na něj poštvou, protože ví, že našel životodárný pramen.

⁴¹ A když se církev dostane do takového stavu, když už Kristus pro nás znamená tolik, že jsme dychtiví, abychom se dostali do Jeho přítomnosti a obecenství jeden s druhým, to je ten životodárný

pramen. Žádný ďábel se tě pak nemůže zmocnit. Dokonce samotná smrt bude zdolána. Ó, jaká naděje! Jaké místo! Občerstvení. A když to budeme dělat, vzpomínejme na Krista, který to pro nás umožnil. On je Ten, jenž tyto věci pro nás vykonal a musíme na Něj pamatovat. Proto pamatujte, jednou jsme byli odcizení a bez Boha, pohané, vodili nás k modlám. Ale, pamatujte, Kristus nezemřel jen za Židy, nikoli, ale Kristus umíral za každé stvoření Adamovy rasy.

⁴² A když přicházíme na Něj vzpomínat k prameni přijímání, to by nám mělo připomenout něco z minulosti Izraele, když byli na pouti. A když přišli na jisté místo, i když byli na svém stanovišti, na své cestě z Egypta do svého vysvobození, do zaslíbené země, a nacházeli se na svém stanovišti, došla jim voda. A bylo sucho, všude kam se podívali, na každém místě, každý... pod každým pahorkem, kde mohly jen být prameny, ale nic tam nebylo. A oni hynuli na poušti. A potom se ukázala skála, kterou Mojžíš udeřil, a z té skály vytryskla hojnost vody. Každý žíznivý muž a žena, dítě, dokonce žíznivá dobytčata se mohla napít vody v hojnosti.

⁴³ A jako praví Jan 3:16, zlatý verš Bible: „Nebot tak Bůh miloval svět, že svého jednorozeného Syna dal, aby každý kdo v Něj věří (věří, má obecenství, vzpomíná na Něj) nezahynul, ale měl život věčný.“ Vzpomínání na Krista bylo naší skálou, která byla udeřena, aby svět byl zachráněn, hynoucí pohanský a hynoucí židovský, hynoucí svět. Kristus položil svůj život v hojnosti, aby každý kdo hladoví a žízní, jak řekl prorok: „Ej všichni žízniví, pojdte k vodám, kupujte bez záplaty víno a mléko.“ Pojdte, neboť to je obecenství, pojdte a vzpomínejte na Pána.

⁴⁴ Když pomyslím o vzpomínání na Pána na dalším místě občerstvení, kterému se říká Beerlahairoi, což v hebrejském jazyce znamená „Studně Živoucího, který mne vidí.“ Agar, nepochopena, ač na linii své povinnosti. Nepochopena, neprávem obviněná, vyhnali ji, nevěděla kudy kam, s hynoucím dítětem, a voda v láhvi došla. A malý chlapec plakal. A jen matčino srdce umí pochopit, co to znamená slyšet volání po vodě. A jeho malý jazyk otekl a ústa vyprahla, její dítě sláblo každou minutou. Vyhozena, ač na své pozici, neví kudy kam. Nehleděla na sebe, vymáčkla poslední kapku vody na jeho malé vyprahlé rty. A potom byla láhev prázdná a ona ji odložila a šla dál. A ten malý chlapec křičel o vodu a byl slabší, a slabší; a bylo to její jediné dítě.

⁴⁵ Není pochyb, že její nevinné srdce plakalo: „Ó, Bože, co jsem zavinila. Co jsem udělala?“ A nemohla snést pohled na umírající dítě ve

svém náručí, a tak je položila pod keř. A vzdálila se na vzdálenost dostřelu z luku, možná sto metrů nebo i více, a uviděla malý strom, poklekla, a začala plakat, tázala se: „Proč?“ Jestliže jednala správně, proč ji to všechno potkalo? Častokrát takto uvažujeme, když jsme nemocní a ztrápení, vidíte, ale to všechno nás možná potkává kvůli tomu, aby nám byla ukázána milost a slitování. A zatímco takto uvažovala, slyšela slaboučký pláč toho malého o vodu, který se ztišoval. V tu chvíli uslyšela hlas, který ji říkal: „Proč pláčeš? Kvůli čemu pláčeš?“

⁴⁶ A pohleděla vzhůru a spatřila vyvěrající studánku. Pramen občerstvení! Beerlahairoi, možná, že to vyslovuji nesprávně. B, dvakrát ,e', r-l-a-h-a-i-r-o-i, což znamená: „Studna Živoucího, který mne vidí!“ Toho, který nemůže zemřít! Melchisedecha! El Shaddai! Živoucího, který mne vidí a ví v čem jsem v nouzi, On si na mne vzpomněl. A zde si On na mě vzpomněl, když já jsem si vzpomněla na Něj, a vím že On žije, a způsobil, že zde na poušti vyvěrá tato studánka.

⁴⁷ Ó, to se teď dobře hodí do tohoto hodinového poselství, kdy se do těchto církví a denominací nacházejících se v pouštním stavu vloudili kazatelé sociálního evangelia, móda tohoto světa, a udělaly z toho denominaci, a způsobily rozklad.

A když pomyslím, že dnes večer tam znovu stojím při studni Živoucího, který mne vidí. Toto by měl znamenat Kristus, při vzpomínání, pro modlitebníka. Ano. Ó, ona byla nepochopena a následně vypuzena. Ježíš, když byl zde na zemi, řekl: „Já jsem živá voda, jsem voda života.“

⁴⁸ A ještě bych vás chtěl zde navést na jednu myšlenku, která mi přichází na mysl. Když Ježíš stál před soudem, to nebylo nic jiného než výsměch spravedlnosti, a byl poslán od Piláta k Herodesovi. Nu, Pilát to nemusel dělat, víte, ale on si chtěl od toho umýt ruce. Ale jakmile se nachází na vašich rukou, musíte se rozhodnout. Nemůžete to strčit na někoho jiného. To jsi ty, jednotlivec. Ale On byl poslán k Herodesovi, jen aby se mu vysmál, protože se těšil pověsti člověka konajícího zázraky, a tak dále, a byl rovněž vyvrhelem církve. A tak sám Pilát si pomyslel, že jej pošle k Herodesovi, a tak si uleví ve staré zášti, kterou měli vůči sobě.

⁴⁹ A tak Ježíš byl vláčen ulicemi a místy, kde se setkal s nejvyšším soudcem, Herodem. A když se setkal s Herodem, Herodovi se naskytl jedinečná příležitost! Jak hloupý dokáže být člověk? Kdyby si jen Herodes uvědomil, že před ním stojí naplnění každého židovského

prorocství z dávných... a touhy lidstva, které stojí před ním, a naplnění slov každého mudrce, a proroka, jenž kdy promluvili. Tato příležitost mohla uspokojit jeho hříšné srdce milostí a slitováním. Jaký hlupák on byl!

⁵⁰ A přece nebyl takovým hlupákem jako dnešní lidé, kterým se předkládají ty stejné věci, neboť už máme za sebou dva tisíce let Jeho učení, Jeho milosti. Ale když On stál před ním, Herodes se dopustil veliké hlouposti a nepožádal Její o milost a slitování, nepoprosil o odpuštění hříchů. Neuvědomil si, že stojí... myslím si, že ten člověk si neuvědomil, že před ním stojí taková Osoba. Dovolme na okamžik, aby to do nás vsáкло. Jelikož se tento Muž netěšil pověsti nějakého významného jména, společenské osobnosti, nějaké organizace nebo klubu, a tak dále, se kterým by byl spolčen. On se netěšil takové pověsti.

⁵¹ Ale On se takovou pověstí těšil mezi lidmi, kteří znali Bibli a zaslíbení. Mohu to říci trochu důrazněji? Ti, kteří byli předurčení k věčnému životu, oni to poznali, jakmile se uprostřed nich postavil.

⁵² Ale Herodes se z toho nepoučil, on to nikdy nevěděl. Je to smutné. Vše o čem proroci mluvili po dobu čtyř tisíc let, splněné volání tohoto světa, stálo před ním. Zde v jeho přítomnosti stálo naplnění všeho toho. A mohu to opakovat, můžeme říci, že byl hlupák, jelikož se hloupě rozhodnul. Dávejte pozor, on jej nepožádal o milost. On Její požádal, aby se před ním předvedl. „Ó, slyšel jsem, že jsi ten, který dělá zázraky.“ Požádal Její, aby ho pobavil, místo toho, aby mu prokázal milosrdenství.

⁵³ A přesně to, co udělal Herodes, to vyjadřuje dnešní svět, když uvidí Krista konajícího zázraky, jak dělá tytéž věci, které dělal v té době, a jediná věc, které jsou schopni, je požádat: „Dovol abych viděl, jak uděláš to a to.“ Chcete namítnout, že Herodes se nacházel ve špatném postavení? Lidé v dnešní době budou stát v daleko horším postavení! Herodes měl za sebou čtyři tisíce let zkušeností, díky prorokům a mudrcům. My máme šest tisíc a navíc výborné vyučování oproti tomu, které měli oni. Opravdu. Stejně tak je to i dnes, to stejné!

Ó, co to způsobilo? Herodes se tomu vážně nevěnoval. On se nezastavil, aby o tom pouvažoval.

⁵⁴ A s dnešními lidmi je to stejné. Oni vidí to veliké něco, to je vzrušuje, ale nepozastaví se u toho dostatečně dlouho. Pokoušejí se naslouchat nějakému rabínovi nebo nějakému teologovi, který jim to

všechno vysvětlí tak, že to popře. A přece, když pomyslím na Jeffersonville, jak často jsem chtěl s vámi prodlévat, jako kvočna se svými kuřátky, a nechtěli jste. Kolikrát jsem vás chtěl shromáždit? Kolikrát jsem chtěl toto místo učinit zahradou, do které se budou slétávat všechny národy, ale nechtěli jste.

Vidíte, rozumíte? Byla to pro něj velkolepá příležitost, kterou si nechal ujít. A dnes večer se nachází někde v krajinách zatracených a vzpomíná, co s tím onehdy udělal. Teď je už příliš pozdě.

⁵⁵ Kéž by to s námi tak nedopadlo! To je čas našeho navštívení. Vzpomínejme Krista, který je tentýž včera, dnes i navěky, Židům 13:8. Nečekejte až tato krajina tam dole, pro ty, kteří jsou zatraceni v dimenzi, ze které nemůžete vstoupit do přítomnosti Boží, a váš čas je zde na zemi u konce, a až se vás zmocní děs, a hrůza, vzpomenete si na to, že jste měli příležitost, a odmítli jste ji. Nechtěť obzvláště mladí tomu věnují svou pozornost. Věnujme tomu všichni svou pozornost.

⁵⁶ Herodes o tom vážně nepouvažoval. Byla to pro něj jedinečná příležitost, ale on se chtěl pouze pobavit, aby Ježíš před ním předvedl nějaký trik, třeba aby vytáhl králíka z klobouku nebo něco takového. On si myslel, že v tom případě by Jej mohl považovat za kouzelníka. „Dozvěděli jsme se, že můžeš dělat šprýmy. Udělej teď nějaký šprým.“

Dovolte mi, abych to teď řekl s uctivostí. Kolikrát v dnešní době takzvaní kazatelé řekli: „Jestliže je Duch svatý, jestliže věříte, že Duch svatý je ten stejný jako na začátku, rád bych viděl, kdyby sem přišel starý Ten-a-ten nebo tento muž, tato žena. Přiveďte je. Dovolte mi uvidět, jak to předvedou.“

⁵⁷ Uvědomují si oni vůbec, že je to tentýž duch (oni si to neuvědomují), který řekl Ježíšovi: „Jsi-li Synem Božím, řekni těm kamenům, aby se staly chlebem. Jsi-li Syn Boží, řekni, kdo tě udeřil po hlavě, jsi-li prorok, řekni, kdo tě udeřil,“ zatímco mu obličej ovinuli do starého hadru. Bili jej po hlavě a pak si podávali hůl jeden druhému, a říkali: „Řekni nám, jsi-li prorokem. Řekni nám, kdo tě udeřil a pak ti uvěříme. Řekni nám, jsi-li Synem Božím. Ve svých srdcích jsme upřímní. Jsi-li Synem Božím, sestup z kříže a uvěříme, že jsi Synem Božím.“

Přemýšlím o tom kolik asi lidí v dnešní době, jak mužů tak i žen, mladých i starých, se nachází v takovém postavení. A musíte brát v úvahu, že jste jednou byli v Jeho přítomnosti, u Jeho pramene; a chtěli jste uvidět šprým nebo nějaký kouzelnický trik nebo něco

jiného. „Pak tomu uvěřím. Když budu mít mrazení v zádech, ať udělá to a tamto, pak uvěřím.“ Rozumíte, nějakou senzaci. To je zjevná modloslužba. Dovolte mi, že vám...

⁵⁸ Víte, v jednom případě Ježíš řekl, On se zeptal, položil otázku. Chtěl bych tuto otázku dnes večer položit této církvi. Ježíš řekl: „Proč? Proč? Proč mne nazýváte svým Pánem a nekonáte má přikázání? Proč mi říkáte Pane a neplníte mé Slovo? Proč mi říkáte Pane a popíráte věci, které jsem vám přikázal kázat a učit?“ Proč? Co to působí? Je to kvůli jistým denominačním tradicím, které stojí mezi nimi a Slovem. A všechno, co stojí mezi vámi a Bohem je modlou, a zaujímá místo Boha. Proč voláte: „Pane?“ Pán znamená „vlastník“, pán vlastní majetek. A jestliže Bůh vlastní mne, patřím-li Jemu a jednou, když jsem byl na nesprávné cestě, On mne obrátil, a povolal mě za jistým účelem, co mohu pak udělat, ne-li naplnit Jeho touhu, jak se stalo s Pavlem? Jak mohu udělat něco kromě toho, že budu střežit jeho Slovo? „Proč mi říkáte Pane?“

⁵⁹ Chci teď zavolat dalšího chlapíka a podívat se na něj. Co s Jidášem, na co si on bude v souvislosti s Ním vzpomínat? Mluvíme o vzpomínání na Pána. Jidáš dnes večer, a, ó, kdy již zde více nebude, si bude muset vzpomenout, že prodal své prvorozenectví. Prodal Ježíše za svůj osobní prospěch. My Jidáše zesměšňujeme. Říkáme, že to byl špinavý, zlý chlap, nezpůsobilý k ničemu, do žádného společenství, nezpůsobilý pro nebe. Proč? On prodal svého Pána, poté, co měl výsadu být dokonce Jeho učedníkem, apoštolem, nejvyšší povolání v Bibli, větší než prorok. On měl tu příležitost být apoštolem a prodal to právo za osobní prospěch. A nyní se musí na to rozpomínat. Takovým způsobem si připomíná Ježíše: osobní prospěch.

⁶⁰ Jsem zvědav, jak mnozí z těch, kteří dnes večer stojí třeba za kazatelnou, mají na sobě úbor pěveckého sboru nebo sedí na křesle Diakona, nebo zastávají funkci pokladníka, důvěrníka nebo kohokoli jiného, svou pozici ve sboru, nebo kazatele za kazatelnou, a přesto prodávají svou příležitost za osobní slávu: „Doktor, biskup ten-a-ten,“ za osobní prospěch, aby byl chválen.

⁶¹ Jednou mi řekl jistý muž: „Věřím, že to je pravda. Ale kdybych to kázal, pak bych musel žebrať na ulici.“

Jistě si vzpomenete na boháče a Lazara — co určilo jejich poslední a věčnou zastávku? I když jeden byl žebrákem a ten druhý bohatým mužem, ale jednou se ten obraz změnil a oba na to vzpomínali. A lidé dnes povykují kvůli Jidáši, že Jej zaprodal pro osobní prospěch, a mnozí

dnes dělají totéž, prodávají Jej za osobní prospěch.

⁶² Tehdejší kněží se rovněž rozpomenou na to, že promarnili svou šanci vzhledem k Němu, šanci stát se Jeho služebníky, stát se Jeho učedníky, stát se Jím obrázení. Oni to prodali kvůli čirému jedu závisti. Oni byli závistiví kvůli Jeho učení. Proč, vždyť když mu bylo pouze dvanáct let, on je dokázal zmást po každé stránce; a oni nepoznali, že to byl Mesiáš. Oni nemohli konat věci, které konal On. A oni se obávali, že ztratí svoji prestiž před lidmi vyšších společenských vrstev, a tak prodali svou příležitost. A provinili se stejným způsobem jako Herodes.

⁶³ A člen dnešní církve je na tom stejně tak. Jestliže tehdy důvěřovali své denominaci, a tak dále a obávali se o svoji prestiž, že budou vyloučeni ze synagógy, oč se vlastně jednalo? To byla modloslužba! Uctívání modly věrovyznání, modly církve, náboženství, místo přijetí živého Slova, které se před nimi manifestovalo.

⁶⁴ A oni uviděli Slovo Boží. Bible říká: „Spatřili jsme jej a dotýkali se jej.“ Lidské bytosti položily své ruce na doslovné, živoucí, zjevené Slovo živoucího Boha, a přesto dovolili tradicím, a věrovyznáním zaujmout místo mezi sebou, a myli hrnce, a pánve, a dovolili, že taková bídná věc se postavila mezi ně a živého Boha. Ano.

⁶⁵ Co to znamenalo? Oni byli zaujatí. Byli zaujatí proti Jeho čistému, nezkaženému evangeliu Písma, které vyučoval, Otcovo Slovo. Oni Mu záviděli. Oni byli proti Němu zaujati. A dokud si to budou pamatovat, neboť i v pekle si lze pamatovat, budou na to takto vzpomínat. Takovým způsobem budou na Něj muset vzpomínat.

Říkáte: „Ó, to jsou přece ti farizejové.“

⁶⁶ Jistá paní kdysi přicházela sem do sboru. Ó, mám za to, že mnozí z vás ji znají, ona bydlí dole v ulici tímto směrem. Ona odpadla. A pokaždé, když ji uvidím, ona přijde ke mně a dá ruce do mých dlaní: „Bratře Bille, modli se za mne. Jsem odpadlík.“ Její muž je... ne, myslím si, že bydlí nahoře na této ulici. Viděl jsem ji v Duchu, viděl jsem, jak na ni působí Duch Boží a ona tancovala, radovala se, a tak dále. A pak odpadla. A v poslední době ležela v nemocnici a mysleli, že umírá. A ona poslala pro mne, abych se za ni modlil.

⁶⁷ Ona a její muž byli velice hodní k mé manželce v době, když moje manželka byla malá, měla na sobě roztrhané šaty a byla špinavá v obličejí, a oni ji koupili skromné šaty, a něco tu, a tam, a pomohli jí, aby se mohla dostat do školy. Nezáleží na tom, jak to je nepatrné, nelze pro Boha něco udělat, aniž by si On na to nevzpomněl. „Cokoliv jste

udělali jednomu z těch Mých nejmenších, Mně jste učinili.“ A je to jako posílaný chléb po vodě, který se vrátí.

Tam ležela tedy ta ubohá, malá, odpadlá žena a s pláčem mě uchopila za ruku. A já jí řekl: „Dobrá, sestro, pomodlím se za tebe.“

A vedle ní na posteli se složenýma rukama ležela žena a dívala se na mě. A její mladý syn seděl vedle ní, bylo mu asi dvacet, byl to takový moderní Ricky.

Nerad bych znevážil někoho, kdo se jmenuje Ricky, ale myslím si, že... v minulosti jste takové jméno vůbec neslyšeli. Elvis a Ricky, to jsou prostě současná jména, vidíte. Jestliže jste dali takové jméno dítěti, nazývejte ho prostředním jménem nebo mu dejte jiné.

A když tam takto seděla, rozhlížela se, začal jsem sklánět hlavu, a uviděl jsem, že vypadá opravdu... ona řekla: „Počkej, moment! Zatahněte ten závěs!“

Řekl jsem: „Chtěl jsem se jen pomodlit za jednu paní. Vy nejste věřící?“

Řekla: „Říkám vám, že jsme metodisté a chci, abyste zatahl ten závěs!“

„Ano, paní,“ a zatahl jsem závěs.

⁶⁸ Vidíte, to je totéž. Ta stejná věc se děje dnes, taková zaujatost! Odkud mohla vědět, o jakého kazatele se jedná? Nikdy jsem tuto ženu neviděl. Ale ona možná slyšela někoho říkat, že věřím v uzdravení nemocných a byla učena proti tomu. Ona s tím nechtěla nic mít, a tak si umyla ruce. Obávala se, že by to mohlo mít na ni dopad. Nebojte se, to nejde, rozumíte, podobně jako i Pilát si už potom nemohl z toho umýt ruce.

⁶⁹ Nerad bych tu řekl něco hanlivého o metodistech; jednalo se pouze o jednu ženu, vidíte, to mohl být pouze její postoj. Myslím si, že ne všichni metodisté by takto jednali, protože jsem se modlil za mnohé z nich. Volali mě, abych se za ně modlil a znamení, a zázraky se staly mezi nimi. Nejedná se o lidi v těchto církvích; je to systém, pod kterým se nacházejí, on to působí. Ale ona byla tohoto druhu. Oč se vlastně jednalo? Čistý, průhledný jed závisti člověka posedlého ďáblem.

⁷⁰ Mohl bych něco říci. Na jistém shromáždění, které se jednou konalo zde ve městě, a lidé se mne ptali proč jsem nebyl pozván. Ale raději to vynechám, jelikož to souvisí s událostí u nás. Ale každopádně,

není divu, je to závist, je to vyznání víry, je to modloslužba. Rádi bychom objali všechny, ale když se tě někdo straní... Ježíš to rovněž chtěl udělat. Zapamatujte si, jednou si na to budete muset vzpomenout. Zapamatujte si to.

⁷¹ Zrovna si vzpomínám na jedno svědectví, které jsem nedávno slyšel. Jistý kazatel jel nahoru výtahem v budově Heyburn. A spolu s ním tam ve výtahu stáli tři další lidé a nevěděli, že ten muž je kazatel, tuším, že nevěděli. A když tak jeli nahoru, zastavili se všichni v osmém patře. A jeden z nich se podíval na toho kazatele a řekl: „Víš co? To je tak blízko nebe, že výš se už nedostaneme.“

⁷² „Dobrá,“ řekl kazatel: „Možná máte pravdu. Domnívám se, že máte pravdu, protože dokud doufáme ve vlastní zásluhy, je to tak daleko, jak se můžeme dostat.“ Jistě. Dokud si zakládáš na tom, co jsi schopen udělat, vzpomínáš na to, co jsi udělal, na své skutky. Ale jsem si jist, že většina z nás ví, že nic neudělala, takže si tedy nic nezasloužíme. Řekl: „Předpokládám, že když doufáme ve vlastní zásluhy, výš se dostat nemůžeme.“ Dobrá, jestliže v to doufáme, pak se dál nedostaneme.

⁷³ Ale, ó, chtěl bych něco říct. Mohu-li zapomenout, čím jsem byl a být si vědom, kým je On, mohu-li vzpomínat na Ježíše, připomenout si Jej na kříži, vzpomínat, co On pro mě vykonal, a připomenout si hodinu, kdy smyl mé hříchy, a dal mi Ducha svatého, aby mě vedl, pak jsem pozdvižen nade vše, čím přitahuje tato země. Jsem pozdvižen nade všechny pozemské věci do nebeských míst v Kristu Ježíši, kde mohu s Ním mít obecenství. Tam, v Jeho přítomnosti, zapomínaje na to, co jsem kdysi byl, zapomínaje na všechny hříchy a ostatní věci, protože ty se nacházejí v moři zapomnění. Zapomínám na svou minulost, zapomínám na všechno a pamatuji jen na to, že On mě učinil Svým vlastnictvím skrze svou smrt. On zaujal mé místo.

A kvůli mně, který jsem neměl žádné jiné právo kromě toho, abych šel do pekla, On zaujal mé místo a z pekla mě vytáhl. On tam šel kvůli mně. A pozdvihl mě Svou hojnou milostí až do stavu, že teď jsme syny a dcerami Božími a sedíme v nebeských místech v Kristu Ježíši, stále se radující, a vzpomínaje na Něj, který nás přivedl do bezpečí tak daleko. A s vírou, která buší v našich duších a která nás tlačí kupředu, a svou milostí, která nás vezme k Sobě.

⁷⁴ A zrakem víry vidím naplněné Písmo: „Všechny, které předzvěděl, On povolal; všechny, které povolal, ospravedlnil; a všechny, které ospravedlnil, oslavil.“ A tak maje toto ve své mysli, stojím

uprostřed shromáždění lidí, kde je Duch Boží a jsme pozvednuti, abychom seděli v nebeských místech v Kristu Ježíši, vyhlížeje na hodinu, kdy tato moje chatrná figura lidského života, ve které tepe toto smrtelné srdce, jež se jednoho dne musí zastavit, až bude proměněna a obdrží srdce Ducha, které bude tlouci po všechen nekonečný čas, stále bez konce, bez nemocí, bez žalu, bez stáří, a čehokoliv takového.

⁷⁵ Vzpomínejte na Ježíše. Když se vyprázdní nádoba a v domě už není žádná mouka, vzpomeňte na Ježíše. Když lékař řekne, že už není žádná šance, vzpomeňte na Ježíše. Když vás pokouší ďábel; jak zpíváme ve své písni před tím, než se rozejdeme: „Pokušení když se kolem tebe kupí, zašeptej To svaté jméno v modlitbě.“

Vzpomeň si na Ježíše, vzpomeň, že On znovu přijde. Ten Ježíš, který byl od nás vzat, se znovu vrátí stejným způsobem, jak jste Jej viděli odcházet do nebe. Pamatuji, On se vrátí pro ty své.

⁷⁶ Modleme se, skloňme naše hlavy. A s tímto krátkým nesouvislým poselstvím, které trvale zachováváte ve vašich, přáli byste si, aby se na vás teď rozpomenul? Jestliže ano, zvedněte ruce nebo nějakou mimořádnou věc: „Pane, vzpomeň na mě.“ Jak řekl básník: „Vzpomeň na mě, když kanou slzy.“

⁷⁷ Náš nejsvatější Otče, velice jsme se těšili přítomností Ducha svatého, když nám ukazoval Slovo života a kdy jsme vzpomínali na díru, odkud jsme byli vytaženi, a teď jsme byli vytaženi z této jámy, a zformováni na Boží děti skrze milost Ježíše Krista. Vzpomínám, jak On, když mi lékař pohleděl do očí a řekl: „Zůstává mu už jen několik minut,“ vzpomněl jsem si na Ježíše. Vzpomněl jsem si na Ježíše, když jsem byl u oltáře a plakal o slitování, a má duše byla obtížena, vzpomínám, jak to břemeno bylo ze mě snato. Ježíš to břemeno vzal.

Když jsem před několika měsíci seděl na lavičce a mířil skrze hledí pušky, abych zasáhl terč, a satan si řekl: „To je teď má příležitost.“ A puška explodovala, hlaveň a pažba, a střepy z pušky bylo zasaženo celé okolí, oheň byl všude kolem mě, a pokoušel jsem se postavit na nohy, všude jsem krvácel, vzpomínám, že to byl Ježíš. Když se lékař podíval a nezjistil žádnou újmu, řekl: „Jediné, co mě teď napadá, je, že Pán tam musel sedět také a střežit svého služebníka, jinak by byl takovou explozí roztrhán na kusy.“ Ó, Bože, jak všichni vzpomínáme na tuto příhodu!

⁷⁸ Nyní přicházíme k Pramenu plnému krve, vytékajícímu z Emanuelových žil. Požehnej nás dnes večer vespolek, Pane. Ty znáš

pohnutku a motiv každého srdce, které zvedlo svou ruku. Znáš jejich touhu a potřebu. A jakožto Tvůj služebník, Pane, přicházím spolu s nimi, jdeme vzhůru z této modlitebny, skrze víru, vznášíme se nad oblaky a měsíc, nad hvězdy a bílou mléčnou dráhu, a nyní se blížíme do přítomnosti Boží. A přede mnou se rozprostírá zlatý oltář a na něm leží Oběť, na kterou vzpomínáme, Ježíš, který řekl: „Proste Otce o cokoliv ve jménu Mém a Já to udělám.“ Nechtě je naše víra neochvějná, Pane, dej nám, abychom pamatovali na to, že jsme obdrželi zač jsme prosili, věříme-li tomu, zatímco vzpomínáme, jak Ježíš umíral, aby to pro nás zajistil a zaručil.

⁷⁹ Pane, vidíme, jak zvětšuješ naši budovu. To jsi byl Ty, kdo to pro nás udělal, že jsi nám dal toto rozšíření modlitebny. Víme, že jsi to byl Ty, Pane, kdo nám dal tuto modlitebnu na počátku. Prosíme, abys požehnal tuto námahu.

Pane, modlíme se za našeho pastora, bratra Neville, tvého pokorného, vlídného a věrného služebníka. On je ochoten sloužit za všech okolností, nezáleží na tom, jestli se nachází na židli vzadu nebo se jedná o uklízení v modlitebně. Kdekoliv jej potřebuješ tam chce být nástrojem, aby sloužil Tobě, kamkoliv jej povoláš. Prosíme, Bože, abys ho požehnal.

⁸⁰ Bože, prošel jsem zrovna velikou zkouškou, a tito důvěrníci, kteří jsou kolem mne, a ten sbor, který se za mne modlil, a nakonec přišlo vítězství. Ó, Bože, modlím se za ně, vzpomínám rovněž i je. Pane, a jsem si jist, že rovněž i Ty.

Vzpomínáme si na ta požehnání, kterými jsi byl Ty pro nás. Vzpomínáme si na tvé Slovo, že nás nikdy neponecháš a neopustíš. Stáří s tím nemá nic společného, nadále budeš na nás pamatovat i když svět pomine, a čas přejde do věčnosti. Neboť je napsáno: „Zdali může matka zapomenout na své kojené nemluvňátko? Já však nezapomenu na vás. Jste vyryti na dlaních mých rukou,“ byly to hřeby, které vyryly naše jména. Víme, že na nás pamatuješ, Pane.

A zůstávej vždy v našich nejvznešenějších vzpomínkách, jakožto náš Spasitel, Lékař, náš Král a Milovník, náš Život a naše Světlo slunce, naše Všechno ve všem, náš nevyčerpatelný Pramen Boží milosti a lásky k nám, padlým lidským bytostem Adamovy rodiny. Dej to, Pane, zatímco se ti teď odevzdáváme a pro dnešek opouštíme tuto modlitebnu, vzpomínaje na Ježíše. Amen.

⁸¹ Vzpomínáte na Něj? Milujete Jej? Myslím, že to můžeme říci

o tomto našem krátkém, nesouvislém poselství. Pavel řekl: „Cokoliv činíme, činíme to v Duchu.“ Ve všech věcech máme vzpomínat na Něj. Nedělejme žádné rozhodnutí, dokud na Něj nevzpomeneme; nepodnikejme nic. Jinak to bude zbrklé. Jestliže nás nepřítel udeří po jedné tváři, vzpomeňme, co On udělal, předtím než mu odplatíme. Vzpomeňme jak jednal On. Máme-li se pro něco rozhodnout, vyčkejme, zvažme jakby se podle nás rozhodl On, a to až pak je naším rozhodnutím. Jestliže jednáme unáhleně, vzpomeňme na to, on nikdy nespíchal, vidte. Jsme-li příliš nervózní, vzpomeňte, že On přebývá ve věčnosti a čas nehraje pro Něj žádnou roli. Jedná se výhradně o cíl a motiv našich srdcí. Vzpomeňme na Něj.

⁸² A zatímco budeme zpívat tuto píseň, v Duchu jeho přítomnosti, vzpomínejme na Něj. „Miluji Jej.“ Přebýváte-li v lásce, pak přebýváte v Bohu, neboť Bůh je láska. Ti, kteří přebývají v Bohu, přebývají v lásce, vidte. A v lásce není nenávist. Láska nezávidí. Láska není nadutá. Láska nejedná nesprávně. Láska je vždy něžná, milá, odpouštějící, vlídná. Nezáleží kolik hořkosti je v tom druhém, láska zůstává sama sebou. Láska to je konečné stadium milosti. Láska je Boží konečné stadium pro nás. Poté, když všechny dary a věci pomínou, naše proroctví, naše jazyky, naše výklady, všechno, co jsme kdy vykonali, když přichází láska, to je vrchol. Ona je nade všechno, neboť všechno ostatní selže. To je rozhodnutí Nejvyššího soudu. To je to místo, které nás spojuje. To je Severka, která udává námořníkovi směr. To je kompas, který nás vede. Láska je konečný cíl. Pamatujme na to, když budeme zpívat: „Miluji Jej.“

*Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On dřív miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.
Miluji Jej, miluji Jej,
neboť On dřív miloval mne...*

(Připomínáme si, že On mne miloval a dal svého Syna)

a vykoupil spasení mé na Golgotě.

⁸³ A zatímco naše sestra bude doprovázet tuto píseň, (Bratr Branham si začíná broukat „Miluji Jej“), budme ve sladkém obecenství, zatímco sedíme spolu v nebeských místech v Kristu, odstraňme všechno z našich srdcí. A zapamatujme si to, říká to Boží slovo. Jsem

jeho služebníkem. On je zde. Podejme si tedy ruce s někým vedle a řekněme: „Bůh ti žehnej, bratře.“ Máte-li nepřítel, postavte se a jděte k němu, rozumíte, řekněte: „Bůh ti žehnej, bratře,“ zatímco budeme pokračovat ve zpěvu této písně a podávat si ruce. Nechcete to teď udělat opravdu něžně, v Duchu?

*Miluji Jež, (Bůh ti žehnej) ...
On dřív miloval mne
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

(A nyní pozvedněme ruce.)

Miluji Jež, miluji Jež, neboť...

(vzpomeňte si na Ježíše!)

a vykoupil spasení mé na Golgotě.

⁸⁴ Skloňme teď naše hlavy a broukejme si. (Bratr Branham začíná broukat „Miluji Jež“). Vzpomínejte Ježíše! On dřív miloval mne (Bratr Branham stále pobrukuje) na Golgotě.

⁸⁵ A zatímco nás sestra něžně a mile doprovází, chtěl bych požádat... bratře Neville, chceš něco říci? Chci poprosit bratra Collinse tam vzadu, našeho věrného, malého bratra, jednoho ze spolupracovníků, zda by nás nepropustil modlitbou. Zatímco skloníme naše hlavy, bratře Collinsi. (Bratr Collins se modlí.)

